

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Daniely Zemanové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **M. H.**, zast. JUDr. Lubomírem Málkem, advokátem se sídlem Horní 6, Havlíčkův Brod, proti žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **E.ON Distribuce, a.s.**, se sídlem F.A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2015, čj. KUJI 47149/2015, sp. zn. OUP 168/2015 No-2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 27. 10. 2016, čj. 30 A 91/2015-41,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je vlastníkem pozemku, orné půdy, parc. č. X v kat. území S. u H.B.. Pozemek žalobce protíná několik tras nadzemního elektrického vedení o napětí 110 kV. V roce 2014 požádala společnost E.ON Distribuce, a. s., žalobce o uzavření smlouvy o zřízení práva věcného břemene k umístění stavby na pozemku žalobce. Záměrem společnosti je na pozemku žalobce provést přeložku nadzemního elektrického vedení ve dvou stávajících trasách, a to z důvodu návaznosti těchto tras na plánovanou

výstavbu vedení přenosové soustavy V413-V416 smyčka Havlíčkův Brod - Mírovka. Konkrétně má přeložka spočívat v tom, že u nadzemního vedení V1317-V1318 společnost demontuje stávající stožár (podpěrný bod 16) a umístí na totožné místo nový podchodový stožár. Dále u nadzemního vedení V1389-1390 společnost vloží mezi stávající stožáry nový podchodový stožár (podpěrný bod 2A) a zároveň zde vymění fázové vodiče a kombinované zemnicí lano za nové. U obou stožárů budou vodiče dosahovat nižší výšky nad terénem.

[2] Žalobce se zřízením věcného břemene k umístění dvou výše popsaných stožárů nesouhlasil. Uvedl, že pozemek užívá k podnikatelským aktivitám v zemědělství a že umístění každého dalšího stožáru mu ztěžuje obdělávání pozemku. Navíc žalobce poukázal na to, že snížení výšky, ve které se nadzemní vedení bude nacházet, ohrozí jeho bezpečnost. Při práci na poli totiž používá těžkou zemědělskou techniku.

[3] Dne 27. 11. 2014 podala E.ON Distribuce žádost na Městský úřad Havlíčkův Brod o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby na pozemku žalobce. Městský úřad rozhodnutím ze dne 8. 4. 2015 umístění stavby povolil. Proti uvedenému rozhodnutí se žalobce odvolal. V odvolání zejména namítal, že se stavbou na pozemku, který je v jeho výlučném vlastnictví, nesouhlasil. Společnost E.ON Distribuce neprokázala, že by k pozemku měla zřízené věcné břemeno, a nepředložila ani žádný jiný právní titul, na základě kterého by byla oprávněna k umístění stavby. Prokázání této skutečnosti je zákonnou povinností, nicméně městský úřad se jí nezabýval.

[4] Žalovaný v rozhodnutí o odvolání žalobce konstatoval, že na stávající vedení je třeba nahlížet ve smyslu zákona č. 79/1957 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě elektřiny (elektrizační zákon), jelikož dle § 98 odst. 4 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), zůstávají veškerá oprávnění k cizím nemovitostem vyplývající z předchozích právních předpisů zachována. Dále uvedl, že i podle současné právní úpravy v energetickém zákoně je provozovatel distribuční soustavy oprávněn na cizích nemovitostech zřizovat a provozovat zařízení distribuční soustavy. Přestože věcné břemeno nebylo zřízeno smluvně s vlastníkem nemovitosti podle § 25 odst. 4 energetického zákona, lze pozemek žalobce vyvlastnit. V souladu s § 86 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), proto nebyl souhlas vlastníka v daném případě podmínkou vydání územního rozhodnutí.

[5] Žalobce se bránil proti rozhodnutí žalovaného žalobou. V žalobě se soustředil na pouze na posouzení § 86 odst. 3 stavebního zákona. Uvedl, že podmínky pro vyvlastnění nebyly splněny a že žalovaný se jejich posouzením vůbec nezabýval. V takovém případě nebylo dle jeho názoru možné územní rozhodnutí vydat.

[6] Krajský soud žalobu zamítl. V rozsudku zdůraznil, že žalobce nezpochybnil závěry žalovaného, podle nichž byla stávající vedení povolena za platnosti elektrizačního zákona. Dále soud uzavřel, že na umístění stavby je nutné pohlížet jako na pouhou stavební změnu. Z toho dle krajského soudu vyplývá, že společnost je ke změně stavby oprávněna přímo na základě elektrizačního zákona. Společnost proto nemusela dokládat dle § 86 odst. 3 žádná oprávnění a v úvahu nepřichází ani vyvlastňovací řízení. Námitky žalobce

pokračování

o nutnosti přezkumu jednotlivých podmínek pro vyvlastnění v územním řízení proto nejsou pro posouzení věci relevantní.

[7] Krajský soud dále podotkl, že i kdyby se snad případ posoudil jako nová stavba, nemovitost lze vyvlastnit, a proto udělení souhlasu nebylo třeba dokládat. Městský úřad by nebyl povinen zkoumat existenci konkrétních podmínek pro vyvlastnění již v rámci řízení o vydání územního rozhodnutí.

II. Shrnutí argumentů kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu včasnou kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel v kasační stížnosti předně namítá, že oprávnění k provedení nyní plánované stavby nevyplývá přímo ze zákona. Elektrizační zákon založil pouze jednorázové právo ke zřízení stavby, oprávnění k jakýmkoliv změnám z něho neplyne. Nadto v rámci soudního řízení nebylo prokázáno, zda stávající vedení bylo vůbec povoleno v režimu elektrizačního zákona, případně realizováno v souladu s tímto povolením. Navíc žádný subjekt oprávněný ze zrušeného elektrizačního zákona již neexistuje. Závěry krajského soudu proto nejsou správné. Pokud jde o povolení stávajícího vedení, považuje stěžovatel rozsudek v této části rovněž za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[10] Stěžovatel dále v kasační stížnosti opětovně vyslovil nesouhlas s posouzením podmínek pro doložení souhlasu v § 86 odst. 3 stavebního zákona. Dle jeho názoru bylo nutné zkoumat konkrétní podmínky vyvlastnění.

[11] V závěru kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že realizací stavby bude omezeno jeho vlastnické práv a na celou věc je nutné dívat se z pohledu čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Právní předpisy by v případě pochybností měly být vyloženy způsobem neomezujícím vlastnické právo.

[12] Stěžovatel v závěru kasační stížnosti navrhl, aby zdejší soud zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[13] Žalovaný se v řízení o kasační stížnosti k věci nevyjádřil.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[14] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal přitom vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] NSS se nejprve zabýval námitkou stěžovatele týkající se oprávnění ke stávajícímu elektrickému vedení. Dle stěžovatele nebylo v soudním řízení jakkoliv prokázáno, zda bylo vedení povoleno, v režimu jakého zákona a kdo je oprávněným subjektem. NSS zdůrazňuje, že stěžovatel neuplatnil tuto námitku v řízení před krajským soudem. Krajský soud se proto nemohl oprávněním ke stávajícímu vedení zabývat. V souladu s § 75 s. ř. s. totiž soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů. Sám krajský soud ve svém rozsudku upozornil stěžovatele na to, že tato zjištění v žalobě nenapadá, a proto z nich soud vychází. V rozporu s tím, co tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti, proto nemůže být rozsudek krajského soudu v této části nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Na věci se nic nezmění ani tehdy, byl-li by snad samotný závěr žalovaného o vzniku oprávnění ke stávajícímu elektrickému vedení nepřezkoumatelný. Soud má povinnost zabývat se nepřezkoumatelností i bez návrhu v případech, kdy rozhodnutí vůbec není schopno přezkumu, jinak by zatížil vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí. Nicméně jedná se pouze o situace, kdy nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí postihuje tu část rozhodnutí, proti níž směřuje nějaká včas uplatněná žalobní námitka (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009-84).

[17] Věcným přezkumem námitky se nemůže zabývat ani zdejší soud. Pokud stěžovatel s těmito závěry nesouhlasil, nebo je nepovažoval za úplné, či dokonce je měl za nepřezkoumatelné, nic mu nebránilo napadnout je v žalobě. Již žalovaný totiž ve svém rozhodnutí uzavřel, že oprávnění ke stávajícímu elektrickému vedení vzniklo přímo na základě § 22 odst. 1 písm. a) elektrizačního zákona a že s ohledem na § 98 odst. 4 energetického zákona je toto oprávnění zachováno dodnes. Námitka zpochybňující oprávnění ke stávajícímu elektrickému vedení je proto v souladu s § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná k přezkumu v řízení před NSS.

[18] NSS se dále zabýval námitkou stěžovatele, že oprávnění k provedení nyní plánovaného záměru přeložky vedení nemůže vyplývat z elektrizačního zákona z roku 1957. Dle stěžovatele není v elektrizačním zákoně zakotveno oprávnění k jakýmkoliv změnám stavby.

[19] NSS předně nepřisvědčil tvrzení krajského soudu, podle něhož „[t]*ím, že byla stavba hodnocena jako pouhá stavební změna již existujícího vedení, bylo zároveň žalovaným vycházeno ze skutečnosti, že je tato stavba spojena s oprávněními, vyplývajícími z ustanovení § 22 odst. 1 zák. č. 79/1957 Sb., o výrobě, rozvodu a spotřebě elektřiny* […].“ NSS je přesvědčen, že z odůvodnění rozhodnutí žalovaného nevyplývá, že stavba byla hodnocena jako pouhá změna již existujícího vedení, na kterou by se vztahovala oprávnění vyplývající z elektrizačního zákona. Byť se žalovaný v rozhodnutí věnoval také úpravě v elektrizačním zákoně, z celkového obsahu odůvodnění vyplývá, že na plánované přeložky elektrického vedení vztáhl novou právní úpravu obsaženou v energetickém zákoně. Stěžovatel se v žalobě nebránil proti argumentaci, že oprávnění k umístění stavby plyne společnosti E.ON Distribuce přímo z elektrizačního zákona, nicméně vzhledem k argumentaci žalovaného tak ani činit nemusel (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). Námitky stěžovatele proto NSS uznal jako relevantní a přezkoumal je.

pokračování

[20] Podle § 22 odst. 1 písm. a) elektrizačního zákona příslušelo energetickým podnikům oprávnění *stavět a provozovat na cizích nemovitostech v rozsahu vyplývajícím z povolené stavby elektrická vedení, jakož i malé stanice do rozlohy 30 m², s příslušenstvím (dále jen "vedení"), zejména zřizovat na nemovitostech podpěrné body, přepnout nemovitosti vodiči a umisťovat v nich vedení*. Dle odst. 5 tato povinnost vázla na dotčené nemovitosti jako věcné břemeno ze zákona. Podle § 98 odst. 4 energetického zákona *oprávnění k cizím nemovitostem, jakož i omezení jejich užívání, která vznikla před účinností tohoto zákona, zůstávají nedotčena*.

[21] Podle Nejvyššího soudu, „[j]*estliže oprávnění zřídit a provozovat elektrické vedení na cizím pozemku vzniklo pro vedení určitého napětí a vymezenou trasu, přičemž vznik tohoto oprávnění vyplýval z veřejného zájmu na jeho existenci, nelze § 22 odst. 3 elektrizačního zákona, který stanoví, že oprávnění zaniká zrušením vedení, vyložit jinak, než že jde o situaci, kdy vedení nemá již nadále vůbec v takto vymezené kvalitě a trase existovat. Pak samotná skutečnost, že v původní trase došlo k výměně elektrického vedení téhož napětí, zánik oprávnění zřídit a provozovat vedení na cizím pozemku způsobit nemohla*“ (rozsudek NS ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 22 Cdo 216/2006). V rozporu s tím, co tvrdí stěžovatel, proto nelze *a priori* uzavřít, že elektrizační zákon založil pouze jednorázové právo ke zřízení stavby bez oprávnění k jakýmkoliv změnám.

[22] Judikatura správních soudů však dále specifikovala, že oprávnění vzniklé energetickému podniku jako zákonné věcné břemeno dle elektrizačního zákona není přenosné pro další nové stavby elektrického vedení, byť nacházející se v trase dosavadního vedení (viz např. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 15. 7. 2014, čj. 30 A 34/2013-127, č. 3207/2015 Sb. NSS). Pro posouzení nynější kauzy je proto zásadní, zda na přeložky elektrického vedení plánované společností E.ON Distribuce na pozemku stěžovatele lze nahlížet jako na novou stavbu či ne. V této souvislosti lze odkázat na rozhodnutí Městského soudu v Praze, který uzavřel, že „*celá výměna stožárů, včetně zemních prací, zcela zjevně není pouhou úpravou stavby, neboť se tu postavila stavba zcela nová (nové stožáry s novým osazením).* [...] *Označit takovou novou stavbu stožárů elektrického vedení za stavební úpravy stavby dosavadní nikdy žádnou oporu ani v zákoně, ani v teoretické literatuře, nemělo*“ (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2006, čj. 7 Ca 1/2005-33, č. 1600/2008 Sb. NSS). K uvedeným závěrům se přiklonil i zdejší soud (viz rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2014, čj. 10 As 167/2014-51, body 11-13).

[23] V nynější kauze dle posouzení krajského soudu nejde o novou stavbu elektrického vedení (v jiné trase, na jiném místě), neboť linie elektrických vedení, včetně vedení samotných, zůstala zachována. S tím NSS nesouhlasí. Je pravda, že trasa elektrických vedení zůstane zachována, ovšem výměnou či vložením stožárů bude snížena výška, ve které se vedení dosud nad pozemkem stěžovatele nacházelo. Dále na pozemku stěžovatele přibude navíc jeden stožár elektrického vedení. Plocha základů stožáru není zanedbatelná, podle projektové dokumentace má v úrovni terénu dosahovat až 5,8 m² (s. 12 souhrnné technické zprávy). Nejedná se čistě o výměnu či pouhou úpravu stávající stavby.

[24] Případ je nutné posoudit v celém jeho kontextu. Jak sám stěžovatel uvedl v kasační stížnosti, další nová stavba stožáru a snížení výšky elektrického vedení má pro něj dopady

při obhospodařování pozemku. Obhospodařování pozemku pomocí velkých zemědělských strojů v blízkosti stožárů může být složité a v důsledku snížení elektrického vedení rovněž nebezpečné. Závěr krajského soudu, že oprávnění k provedení přeložky vyplývá společnosti E.ON Distribuce přímo z elektrizačního zákona, by *de facto* znamenal, že provozovatel distribuční soustavy vzniklé dle elektrizačního zákona by byl oprávněn k jakýmkoliv změnám stavby bez souhlasu vlastníka či bez posouzení veřejného zájmu na umístění stavby ve vyvlastňovacím řízení.

[25] Elektrizační zákon pochází z padesátých let minulého století. I přes pozdější změny zůstala logika jeho ochrany majetkových práv poplatná době komunistického režimu. Dle současné právní úpravy je standard ochrany práv vlastníka pozemku (čl. 11 Listiny základních práv a svobod), na kterém má být stavba umístěna, vyšší. Dle § 25 odst. 3 písm. e) energetického zákona *má provozovatel distribuční soustavy právo v souladu se zvláštním právním předpisem zřizovat a provozovat na cizích nemovitostech zařízení distribuční soustavy, přetínat tyto nemovitosti vodiči a umísťovat v nich vedení.* Dle § 25 odst. 4 energetického zákona má provozovatel v takovém případě povinnost zřídit s vlastníkem cizího pozemku smluvně věcné břemeno; nedošlo-li k dohodě s vlastníkem a jsou-li dány podmínky pro omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě podle zvláštního právního předpisu, vydá příslušný vyvlastňovací úřad na návrh příslušného provozovatele distribuční soustavy rozhodnutí o zřízení věcného břemene umožňujícího využití této nemovitosti nebo její části. K tomu, aby provozovatel získal právo zřídit na cizí nemovitosti zařízení distribuční soustavy, je třeba získat příslušný soukromoprávní titul, ať již na základě smlouvy s vlastníkem nebo prostřednictvím expropriace. Nedá-li vlastník souhlas, je dle současné právní úpravy třeba v každém jednotlivém případě prokazovat existenci veřejného zájmu (srov. Eichlerová, K. *Energetický zákon: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2016, s. 499).

[26] Lze proto uzavřít, že na plánovanou přeložku vedení společnosti E.ON Distribuce je třeba nahlížet jako na novou stavbu, na kterou se nevztahuje oprávnění ke stávajícímu vedení dle elektrizačního zákona. V tomto ohledu je proto nutné korigovat odůvodnění rozhodnutí krajského soudu. Nicméně jedná se pouze o dílčí vadu odůvodnění, která ve výsledku nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o umístění stavby. Proto by nebylo v souladu se zásadou procesní ekonomie účelné rozsudek krajského soudu rušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení (ostatně sám krajský soud správný výklad variantně uvedl – srov. bod [7] výše).

[27] Jelikož NSS zastává názor, že v daném případě je nutné posoudit přeložky vedení jako novou stavbu, je relevantní také další námitka stěžovatele. Uzavřel-li správní orgán podle § 86 odst. 3 stavebního zákona, že v daném případě lze pozemek stěžovatele vyvlastnit, bylo dle stěžovatele nutné zkoumat také konkrétní podmínky vyvlastnění dle zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění).

[28] Podle § 86 odst. 3 stavebního zákona [j]*estliže žadatel nemá vlastnické právo, smlouvu nebo doklad o právu provést stavbu nebo opatření k pozemku nebo stavbě, předloží souhlas jejich vlastníka; to neplatí, lze-li pozemek nebo stavbu vyvlastnit.* Podle § 18 odst. 3 písm. b) zákona o vyvlastnění k žádosti vyvlastnitel připojí územní rozhodnutí, vyžaduje-li jeho vydání pro

pokračování

daný účel vyvlastnění zvláštní právní předpis a není-li stavební úřad, který je vydal, současně vyvlastňovacím úřadem.

[29] Podle právní úpravy po 1. 1. 2013 postačuje ke zřízení nových vedení nadzemní přenosové nebo distribuční soustavy elektřiny pravomocné územní rozhodnutí. Stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu výše uvedené záměry nevyžadují (srov. § 103 stavebního zákona). Z výše citované právní úpravy přitom vyplývá, že územní rozhodnutí pro uvedené záměry je možné vydat bez prokázání věcněprávního vztahu k dotčeným nemovitým věcem (§ 86 odst. 3 stavebního zákona). Současně je pravomocné územní rozhodnutí předpokladem pro následné zahájení vyvlastňovacího řízení. Odborná literatura dodává, že pokud „*bude smluvní ujednání s vlastníkem absentovat, bude možné se zřizováním zařízení na cizí nemovitosti započít teprve po nabytí právní moci vyvlastňovacího nálezu. V případě, že by bylo zařízení zřízeno na cizí nemovitosti bez korespondujícího věcněprávního vztahu, jednalo by se o stavbu neoprávněnou, a to se všemi konsekvencemi, které tato situace přináší*“ (Eichlerová, cit. dílo, s. 503).

[30] NSS již dříve vysvětlil, že v územním řízení je nutné pouze posoudit, zda je teoreticky možné vyvlastnit pozemek, k němuž žadatel o vydání územního rozhodnutí nemá žádný majetkoprávní titul. Jednotlivé podmínky pro vyvlastnění se posuzují v samostatném řízení o vyvlastnění. NSS konkrétně uvedl, že „*žadatel o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby musí disponovat majetkoprávním titulem, popřípadě dokladem či smlouvou prokazujícími, že na příslušných pozemcích může stavět. To není potřeba, pokud lze pozemek nebo stavbu vyvlastnit. O vyvlastnění však není rozhodováno v územním řízení, ale je o něm zahajováno samostatné vyvlastňovací řízení (srov. § 18 zákona o vyvlastnění). Pro účely územního řízení a aplikace § 86 odst. 3 část věty za středníkem stavebního zákona je tak pouze třeba posoudit předběžnou otázku, zda teoreticky lze pozemek, k němuž žadatel nemá majetkoprávní titul ani souhlas vlastníka, vyvlastnit. O takové předběžné otázce si přitom stavební úřad v územním řízení může v souladu s § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu sám učinit úsudek, čímž ovšem není nikterak předjímán výsledek případného vyvlastňovacího řízení. V otázce předběžného posouzení, zda lze pozemek nebo stavbu vyvlastnit, je pro stavební úřad v územním řízení rozhodné zejména znění § 170 stavebního zákona a zde uvedené účely, pro které lze k vyvlastnění přistoupit. Zda je skutečně dán veřejný zájem na dosažení takového účelu a zda jsou naplněny ostatní v zákoně o vyvlastnění uvedené podmínky, ovšem není třeba v územním řízení zvláště zkoumat, neboť to není jeho předmětem*. [...] *S ohledem na shora uvedené lze uzavřít, že krajský soud nepochybil, když se odmítl zabývat tím, zda byl v územním řízení prokázán veřejný zájem, a když zcela správně konstatoval, že otázka veřejného zájmu na realizaci stavby nebyla (a neměla být) předmětem posuzování žádosti osoby zúčastněné na řízení o vydání územního rozhodnutí. Taková otázka naopak bude stěžejní v řízení o vyvlastnění*“ (rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2016, čj. 2 As 21/2016-83, bod 33 a 35).

[31] Městský úřad se v rozhodnutí o umístění stavby zabýval tím, zda v obecné rovině může být pozemek vyvlastněn. Na straně 6 rozhodnutí uzavřel, že záměr stavby „*se nachází v koridoru pro umístění veřejně prospěšných staveb, pro která lze práva k pozemkům a stavbám vyvlastnit*“ a že stavba vyhovuje požadavkům na využívání území.

[32] Dle § 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona *práva k pozemkům a stavbám, potřebná pro uskutečnění staveb nebo jiných veřejně prospěšných opatření podle tohoto zákona, lze odejmout nebo omezit, jsou-li vymezeny ve vydané územně plánovací dokumentaci a jde-li o veřejně prospěšnou stavbu dopravní a technické infrastruktury, včetně plochy nezbytné k zajištění její výstavby a řádného užívání pro stanovený účel*. Sám energetický zákon v § 2 písm. a) přitom předpokládá, že distribuční soustava je zřizována ve veřejném zájmu. Správní orgány ani krajský soud proto nepochybily, pokud vyhodnotily, že pozemek lze v daném případě vyvlastnit.

[33] NSS uzavírá, že rozhodnutí o umístění stavby v nynější kauze nevyžadovalo souhlas vlastníka pozemku. Nicméně NSS se neztotožnil s právním posouzením krajského soudu, že se jedná o pouhou změnu stavby. Oprávnění k umístění stavby proto nevyplývá z elektrizačního zákona. Jelikož stěžovatel neudělil souhlas s umístěním stavby, je nutné o věci zahájit vyvlastňovací řízení, ve kterém se bude vyvlastňovací úřad zabývat existencí veřejného zájmu na umístění stavby.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[35] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2017

Zdeněk Kühn
předseda senátu